

c#caturi spuse de tata

Traducere din engleză și note de
Florin Tudose

JUSTIN HALPERN

 Narator

POVEȘTI
REALE,
BINE
SCRISE

Titlul original al acestei cărți este *Sh*t My Dad Says* de Justin Halpern.

Copyright © 2010 by Justin Halpern

All rights reserved

© Publica, 2017, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HALPERN, JUSTIN

C#caturi spuse de tata / Justin Halpern ; trad.: Florin Tudose. – București : Publica, 2017

ISBN 978-606-722-277-7

I. Tudose, Florin (trad.)

821.111

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Florin-Răzvan Mihai

CORECTORI: Paula Rotaru, Rodica Crețu

DTP: Max Gruenwald

*Pentru tata, mama, Dan, Evan, José și Amanda
Vă mulțumesc pentru toată dragostea și susținerea voastră*

Introducere

„Tot ce-ți cer e să-ți strângi căcaturile și să nu-ți lași dormitorul de parcă ar fi avut loc o orgie în el. Și, da, îmi pare rău că te-a părăsit gaga.”

LA DOUĂZECI ȘI OPT DE ANI LOCUIAM în Los Angeles și consumam al treilea an de relație la distanță cu iubita mea, care locuia în San Diego. Cele mai multe zile de vineri le petreceam în trafic, câte trei sau patru ore, cât îi lua Fordului meu Ranger din 1999 să se târască de-a lungul celor 200 de kilometri pe autostrada I-5 spre San Diego. Din când în când, mașina mea hotăra să-și oprească motorul. Radioul defect prindea un singur post, cu un play-list limitat la cântecele rapperului în plină ascensiune Flo Rida. Nimic nu se compară cu ieșirea pe autostradă când ți se oprește motorul, ți se blochează volanul și auzi un DJ de radio cum zbiară: „Și acum să-l întâmpinăm pe OMUL MEU, Flo Rida, cu noul său hit Right Round! Să începă petrecerea!”

Pe scurt, chestia cu relația la distanță mă cam obosea. Așa că, în mai 2009, când am primit o ofertă de muncă de la Maxim.com, care îmi permitea să muncesc de oriunde, n-am stat pe gânduri. Iată șansa de a mă muta la San

Narator

7

C#caturi spuse de tata

Diego pentru a locui cu iubita mea. Singura hibă în planul meu era că iubita mea nu a fost la fel de încântată ca mine de idee. Și prin „nu la fel de încântată” vreau să spun că, în momentul în care am apărut la ușa ei cu vestea cea bună, mi-a dat papucii.

Plecând de la ea, mi-am dat seama că nu eram doar singur, ci și fără adăpost, întrucât îl anunțasem deja pe proprietarul casei în care locuiam la Los Angeles că urma să plec până la sfârșitul lunii. Apoi s-a oprit motorul. Stăteam în mașină încercând din răsuputeri să o repornesc, când am realizat că singurii oameni pe care îi cunoșteam în San Diego și care m-ar fi putut găzdui erau părinții mei. Stomacul a început să mă strângă în ritmul în care învârteam înainte și înapoi cheia în contact. Și am mai realizat că familia care făcea un grătar pe peluza casei în fața căreia parcasem mașina ar putea crede că sunt un pervers care a oprit cât să-și facă plăcerile. Din fericire, mașina a pornit într-un minut și am demarat în trombă către casa părinților mei.

Motivul pentru care m-au năpădit așa de repede emoțiile e tatăl meu. Să-i ceri o favoare e ca și cum ai susține un caz în fața Curții Supreme: trebuie să expui foarte limpede faptele, să le organizezi în argumente și să citezi precedente stabilite în cazuri anterioare. La puțin timp după ce am apărut neanunțat la ușa casei modeste de trei dormitoare a părinților mei, situată în suburbia Point Loma, îmi susțineam cazul în fața părinților mei în sufragerie. Am citat cazul *Tata vs. Fratele meu, Daniel Halpern*, în urma căruia Dan a primit aprobarea de a locui în casa lor pe când avea douăzeci și nouă de ani și traversa „o fază de tranziție”. Pe la jumătatea expunerii, tata mi-a tăiat-o din scurt:

— E în regulă. Doamne, nu tre’ să treci prin toată maimuțarea asta. Știi că poți sta aici. Tot ce-ți cer e să-ți

strângi căcaturile și să nu-ți lași dormitorul de parcă ar fi avut loc o orgie acolo, mi-a spus el. Și, da, îmi pare rău că te-a părăsit gagică.

ULTIMA DATĂ LOCUISEM cu ai mei în urmă cu zece ani, pe când eram student în anul doi la San Diego State University. Pe atunci, ambii mei părinți munceau – mama era avocat într-o organizație nonprofit, iar tata lucra în domeniul medicinei nucleare la Universitatea California San Diego –, așa că nu-i vedeam prea des. Zece ani mai târziu, mama încă lucra cu normă întreagă, dar tatăl meu în vârstă de șaptezeci și trei de ani se pensionase și stătea acasă. Cât. E. Ziua. De. Lungă.

După prima noapte acasă, m-am târât din pat pe la 8:30 dimineață și mi-am instalat „biroul” (a se citi: laptopul) în sufragerie, unde tata se uita la televizor, ca să scriu primul meu articol. Tocmai murise Michael Jackson, iar eu lucram la niște benzi desenate în care Isus examina acuzațiile de pedofilie aduse cântărețului, după care hotăra să-l lase totuși în Rai, deoarece era un mare fan al Regelui Popului (editorul mi-a atras ulterior atenția că cel care ar fi trebuit să-i deschidă porțile Raiului lui M.J. era Sfântul Petru, dar nu asta ne interesează acum). Tata nu prea înțelegea cum se poate spune că muncește un individ care stă în pijamale și caută imagini caraghioase cu Isus Hristos pe Google. Așa că mă trata de parcă n-aș fi muncit.

— De ce mama naibii îmi povestește mie Wolf Blitzer* despre Michael Jackson?, a bombănit el. Președintele e plecat în Rusia să-i convingă pe nenorociții ăia să înceteze cu focurile nucleare și el îmi vorbește despre Michael Jackson? Du-te-n mă-ta, Wolf Blitzer!

* Wolf Blitzer (n. 1948), jurnalist american, reporter, apoi prezentator la CNN, foarte cunoscut pentru emisiunile de știri politice *The Situation Room* și *CNN Newsroom* (redenumit *Wolf* începând din 2014) (n.r.).

S-a ambalat din orice pentru tot restul zilei, dând buzna în sufragerie din bucătărie, din grădină sau pe unde o fi umblat în momentul ăla, ca să zbiere ceva de genul „Ai de gând să pui ketchup pe hamburgerul ăla de ți l-am făcut?”.

— Mda, de ce?

— De ce? Ce dracu' vrea să însemne *de ce*? E un hamburger gourmet. Nu e baligă din aia de-ți faci tu. I-am dedicat timp. Data viitoare îți fac un căcat.

Ce bine era să fiu din nou acasă.

TATA A FOST UN NECIOPLIT de când îl știu. Când eram mic îmi era atât de frică de el că nu înțelegeam că am de-a face cu omul cel mai puțin pasiv-agresiv de pe planetă. Acum, ca adult, aveam de-a face de dimineța până seara cu oameni – prieteni, colegi, rude – care nu spuneau niciodată ce gândeau cu adevărat. Cu cât petreceam mai mult timp cu tata în acele prime luni ale revenirii mele acasă, cu atât mai recunoscător începeam să mă simt pentru amestecul de onestitate și nebunie care caracteriza comentariile și personalitatea sa.

Într-o zi mă plimbam cu el și cu Angus, câinele meu, care adulmeca niște boschete de lângă casa unui vecin. Tata s-a întors către mine și mi-a spus:

— Uită-te la curu' câinelui.

— Ce? De ce?

— Îți poți da seama după dilatația anusului că în curând se va căca. Vezi? Uite-l.

Atunci, în timp ce câinele meu își golea mațele pe gazonul vecinului și tata privea mândru cum i se adeverește profetia, am înțeles cât de înțelept, ba chiar profetic, este el cu adevărat.

În seara aceea am pus cuvintele lui ca status la chat. L-am schimbat în fiecare zi cu altă remarcă amuzantă a lui. Când un prieten mi-a sugerat să creez un cont de

Twitter unde să postez toate nebuniile care îmi ies pe gură, am lansat „Shit My Dad Says”. Timp de aproximativ o săptămână, am avut doar câțiva urmăritori – niște amici care îl știau pe tata și îl considerau un personaj. Apoi m-am trezit într-o bună zi că am o mie de urmăritori. A doua zi, zece mii. Apoi cincizeci de mii. O sută, două sute, trei sute de mii și brusc figura tatălui meu și cuvintele sale apăreau peste tot. Eram sunat de agenți, la propriu, care voiau să mă reprezinte; producătorii de televiziune mă invitau la emisiuni; reporterii îmi solicitau interviuri.

Prima mea reacție a fost: nu e de bine. Emoția care a urmat poate fi descrisă doar ca panică pură.

Ca să vă fac să înțelegeți cât de mult detestă tata orice fel de atenție publică, dați-mi voie să vă împărtășesc opinia lui despre participanții la emisiunea *Jeopardy!* Tata e un tip citit și educat, iar într-o seară când mă uitam la *Jeopardy!* a intrat relaxat în sufragerie și a răspuns corect la toate întrebările lui Alex Trebek.

— Tată, ar trebui să participi la emisiune; pe bune, i-am spus.

— Îți bați joc de mine? Uită-te la oamenii ăștia! Nu au respect față de ei înșiși nici cât negru sub unghie. Niciun pic de demnitate. Mi se face rău când îi văd că merg la emisiuni din astea.

Știu că ar fi trebuit să-i spun că postam citatele și remarcile sale usturătoare on-line și că mă căutau editori și studiouri de televiziune interesate de adaptarea materialului. Dar, înainte de a-i spune, m-am gândit că ar fi bine să-l sun pe fratele meu, Dan, în speranța că acesta mi-ar fi confirmat că exagerez și că tata nu ar avea nicio problemă cu asta.

— Sfinte Sisoe, ce-ai făcut?, mi-a spus Dan printre hohote de râs. Frățică, tata o să... Nici măcar nu știu ce o să facă. Mai bine te pregătești să pleci din casa lui. Dacă aș fi în

Narator

11

locul tău, mi-aș face bagajul dinainte, ca fugarii. Doar chestii importante care să poată fi cărate cu o singură mână.

Am decis să fac o plimbărică prin cartier, ca să-mi adun gândurile înainte de a vorbi cu tata. Plimbărica s-a transformat într-o plimbare de câțiva kilometri în jurul cartierului, iar când m-am hotărât în sfârșit, după o oră, să mă întorc acasă, l-am zărit pe tata stând pe verandă. Părea în toane bune. M-am gândit că e acum ori niciodată.

— Hei, tată, am să-ți spun ceva... ciudat, i-am aruncat eu, strecurându-mă timid pe un șezlong de lângă el.

— Tre' să-mi spui ceva ciudat, zău? Ce ciudățenie tre' să-mi spui?, mi-a răspuns el.

— Bun, există o chestie care se cheamă Twitter, i-am spus.

— Știi ce e Twitter, naiba să mă ia. Vorbești cu mine de parcă n-aș ști cum stă treaba. Știi ce e. Ca să intri pe Twitter tre' să dai drumu' la internet, a spus el, făcând gestul universal al rotirii cheii în contact în timp ce spunea „să dai drumu' la internet”.

I-am povestit imediat totul: pagina de Twitter, sutele de mii de urmăritori, articolele din presă, editurile, producătorii de televiziune, totul. El a ascultat în tăcere. După care a râs, s-a ridicat în picioare, și-a netezit pantalonii cu palmele și m-a întrebat:

— Mi-ai văzut telefonul mobil? Poți să mă suni? Nu știu unde l-am pus.

— Deci... nu ai nicio problemă cu treaba asta? Ești de acord ca eu să scriu o carte, ești de acord cu citatele și cu tot restul?, l-am întrebat.

— Da' ce-mi pasă mie? Pe mine nu mă interesează ce cred oamenii despre mine. N-ai decât să publici ce dorești. Eu am două reguli: nu discut cu nimeni și, dacă faci bani cu asta, păstrează-i. Eu am nenorociții mei de bani. N-am nevoie de ai tăi, a spus. Acuma sună-mă pe mobil, naiba să mă ia.

Să nu presupui niciodată ceva ce nu știi

„Da’ ce mama-huciului te face să crezi că bunicu’
vrea să doarmă în aceeași cameră cu tine?”

ÎN VARA LUI 1987, când aveam șase ani, unul dintre verii mei s-a căsătorit și a făcut nuntă la o fermă din statul Washington. Familia noastră locuia în San Diego, iar tata a decis că nu avea să plătească în ruptul capului o mie de dolari pe bilete de avion pentru el, mama, cei doi frați ai mei și pentru mine.

— De ce aș plăti două sute de dolari ca să vadă un țănc de șase ani o nuntă?, i-a spus el mamei mele. Tu crezi că lui Justin îi pasă de un moment ca ăsta? Acu doi ani încă făcea caca în pantaloni. Dacă trebuie să mergem toți, atunci mergem cu mașina.

Zis și făcut. M-am înghesuit între cei doi frați mai mari ai mei – Dan, care avea șaisprezece ani, și Evan, care avea paisprezece ani și era mare și neîndemânatic – pe bancheța din spate a Thunderbirdului nostru din 1982. Cu mama pe locul trăgătorului și cu tata la volan, am plecat în

* În original, *my mom rode shotgun*. În traducere liberă, „mama ocupa locul trăgătorului”. Expresia are sens doar în cultura americană. Pe timpuri, „trăgătorul” era cel care călărea pe lângă diligență, înarmat, pregătit să intervină în apărarea transportului (n.t.).

călătoria de 2 900 de kilometri către Washington. N-au trecut șase kilometri că frații mei și cu mine am început să ne tachinăm, adică ei au început să mă lovească și să-mi spună chestii de genul „Cum se face că stai ca un poponar? Poate din cauză că ești un poponar?”. Tata a tras puternic de volan într-o parte, lăsând urme de cauciuc pe asfalt, și, nervos, și-a întors capul către noi.

— Ia ascultați aici. N-am de gând să suport căcaturile voastre, ați înțeles? Ne vom comporta decent, ca niște afurisite de ființe umane ce suntem.

Dar nu l-am ascultat. Nici nu aveam cum. Nu era o situație firească pentru „afurisirile de ființe umane”. Cinci oameni, dintre care trei băieți adolescenți de până în șaptesprezece ani, înghesuți la doi centimetri unul de celălalt șaisprezece ore pe zi, parcurgând o autostradă aparent infinită. Nu era tocmai vacanța obișnuită în care o familie pleacă să admire natura. Noi parcă fugeam de lege: am călătorit zi și noapte, din ce în ce mai transpirați și mai nervoși, auzind din când în când comentariile disperate ale tatălui nostru către el însuși: „Tre’ să ajungem acolo, la dracu’, nu mai poate fi așa departe”.

După mai mult de o zi și jumătate și douăzeci și patru de ore de condus fără încetare, am ajuns în Olympia, Washington, unde ne-am întâlnit cu toate rudele în holul unui hotel. Vreo șizeci de purtători ai numelui Halpern în camerele aceluiași hotel, printre care și bunicul meu de nouăzeci de ani, tatăl tatălui meu. Un om tăcut, dar dur, care detesta să fie în centrul atenției. A condus o fermă de tutun în Kentucky până la șaptezeci și cinci de ani, iar acum – atunci când considera că nu e cazul – nu accepta ajutor de la cei care spuneau că e prea bătrân.

Familia închiriasse un hol întreg de camere de câte două persoane, dar de distribuția camerelor nu se ocupase nimeni. Frații mei au hotărât rapid că vor să împartă o

cameră și, cum era evident că părinții vor avea camera lor, eu am rămas pe dinafară. Din nu știu ce motiv, tuturor rudelor adulte „li s-a părut strașnic de simpatic” dacă aș împărți o cameră cu bunicul. Bunicul mai locuise cu noi în San Diego și-mi aminteam că ținea mereu o sticlă de Wild Turkey în cameră, din care mai trăgea pe ascuns câte o dușcă. Odată, când Dan, fratele meu, l-a surprins, bunicul a exclamat „M-ai prins!”, după care a râs isteric. Îmi amintesc și că avea nevoie de ajutor ca să coboare din pat, dar că se enerva cumplit dacă încerca cineva să-l ajute. Nu mi-aș fi dorit pentru nimic în lume să împart camera cu el, dar nu le-am spus nimic alor mei, ca să nu îi supăr pentru lipsa mea de prietenie.

Așadar, ca orice copil de șase ani care nu vrea să facă ceva, m-am prefăcut că sunt bolnav, atrăgând și mai multă atenție asupra mea. Când au auzit că nu mă simt bine, mătușile mele au fugit cu mine pe holul acoperit de carpete până la camera părinților mei, exact ca într-un episod din *Spitalul de Urgență*.

— OK, toată lumea să se calmeze, la naiba! Și cărați-vă, să văd ce are băiatul, a țipat tatăl meu.

Mătușile au plecat și ne-au lăsat singuri. M-a privit în ochi și și-a pus o palmă pe fruntea mea.

— Zici că ești bolnav, zău? Mie mi se pare că umbli cu vrăjeli. Nu ești bolnav. Care-i problema, de fapt? Tocmai am traversat un continent cu mașina și sunt obosit. Să te-aud.

— Toată lumea zice să împart camera cu bunicul, dar eu nu vreau, i-am spus.

— Da' ce mama-huciului te face să crezi că bunică-tu vrea să împartă camera cu tine?

La asta nu mă gândisem.

— Nu știu, am răspuns.

— Hai să-l întrebăm.

Narator

15

C#catari spuse de tata

Am coborât pe hol până la camera pe care pusese mâna bunicul. Tocmai se pregătea să intre în pat.

— Uite care-i treaba, tată. Justin nu vrea să împartă camera cu tine. Ce zici de asta?

Eu mă ascundeam după piciorul lui, dar el mă tot împingea înainte să dau nas în nas cu bunicul. Bătrânul m-a privit o clipă în ochi.

— Da' nici eu nu vreau să împart camera cu el. Am nevoie de camera mea, a spus el.

Tata s-a întors și m-a privit de parcă tocmai rezolvase un mare mister.

— Poftim, a spus. Se pare că nici tu nu ești vreo bomboană de băiat.

Despre folosirea toaletei

„Ai patru ani. Tre' să te caci la toaletă. Nu e una dintre situațiile alea în care eu spun una, tu spui alta și până la urmă ajungem la o înțelegere. O să te așezi pur și simplu pe closet.”

Despre prima zi de grădiniță

„Ți s-a părut greu? Dacă la grădiniță ți se pare greu, am niște vești proaste pentru tine legate de restul vieții.”

Despre accidente

„Nu mă interesează cum s-a întâmplat, geamul este spart... Stai, de ce e sirop peste tot? Bun, știi ce? Acuma chiar că mă interesează cum s-a întâmplat. S-auzim.”

Despre petrecerea celei de-a șaptea aniversări

„Nu, nu poți avea o trambulină gonflabilă la petrecerea ta... Cum adică de ce? Te-ai gândit vreodată unde punem o nenorocită de trambulină gonflabilă în curtea noastră?... Da, exact, ăsta e genul de căcat cu care

Narator

17

C#catari spuse de tata

îmi bat eu capul, chestii despre care tu crezi că apar ca prin magie.”

Despre vorbitul cu străinii

„Fii atent, dacă un străin e drăguț cu tine, să fugi. Nu e nimeni drăguț cu tine doar ca să fie drăguț și, chiar dacă e, ei bine, să-și plimbe fundul în altă parte.”

Narator

18

Justin Halpern

Despre bunele maniere la masă

„Doamne, chiar nu putem lua masa o dată fără să verși ceva?... Nu, Joni, nu o face neintenționat, pentru că dacă ar face-o neintenționat ar însemna că e handicapat mintal și analizele nu au arătat nimic de genul acesta.”

Despre plâns

„Nu am avut nicio problemă cu plânsul tău. Singura mea grijă erau mucii care-ți ieșeau din nas. Unde ajung ăia? Pe tricoul tău, pe mâini? Nu e bine. Oh, Doamne, nu te pune pe bocit acum.”

Despre prima noapte în casa unui prieten

„Încearcă să nu te piși pe tine.”

Despre tachinare

„Deci te-a făcut homo. Mare chestie. Nu e nicio problemă dacă ești homosexual... Nu, nu zic că ești homosexual. Doamne Dumnezeule! Încep să înțeleg de ce se lua puștiu' de tine.”

Despre a te simți bine în propria piele

„Asta e casa mea. Când vreau să umblu îmbrăcat, umblu îmbrăcat; când vreau să umblu în curu' gol, umblu în curu' gol. Faptul că tre' să ajungă aici amicii tăi din clipă în clipă nu are nicio relevanță – adică mă doare-n cot.”

Narator

19

C#catari spuse de tata